Museologisk Poesi

143

Digte af *Eske K. Mathiesen*, dansk digter og folkemindesamler, født 1944. Debut 1975. Talrige digtsamlinger, skønlitterære og faglitterære arbejder. Statens Kunstfonds livsvarige ydelse i 2002. Gennem mange år tilknyttet Dansk Folkemindesamling.

På kunstmuseet

Lektor Tornskade, der ser det som sit kald at
vise kunstmuseet frem, har istedet for pegefinger
fået installeret en smal lygte af tilsvarende
længde. Han viser altid samlingerne frem i mørke,
for med lygtefingeren at udpege de detaljer, han
finder vigtige. „Det er i detaljen, kunsten viser
sig“, docerer han; „en blodplet, en skrigende mund,
et såret bryst.“

Der er en suggestiv stemning under fremvisningen.
Mere end én elev går rundt med hjertet i halsen.
Den intense stemning afbrydes kun, når lektor
Tornskades store næse oplyses indefra og bliver
lyserød. Lektoren er en flittig næsepiller og tænker
ikke altid på at slukke lygten.

(Fra: Skoledage 1993)

Ekskursion

Øjnene slår ikke til; men at læse disse forvitrede
indskrifter på gravstenen med fingerspidserne, det
er som at pille næse på en anden. Jeg må indrømme:
Det tiltaler mig ikke. Istedet går jeg op på diget
og lytter til en fugl, der ihærdigt prøver at bore
hul i den tætte tåge. Tilsidst lykkes det. Lettet
smutter den igennem hullet og ud på den anden side.
Nysgerrigt kigger jeg gennem hullet. Der er som her,
blot lysere, og blomsterne har ikke frakker på.

(Fra: Skoledage 1993)

144 *Buffons system*

Min sympati for sprækker, knas, talende træer
og inkonsekvenser er øget med årene. Engang
hyldede jeg Linnés brillante orden, nu sværmer
jeg for krinkelkrogene og de blinde regnvåde
veje i Buffons system. Og jeg holder af det sagn,
der fortælles om ham, at på hans arbejdsbord,
ved siden af konkylieblækhornet, lå kraniet af
en drossel og sang velkommen til ham om
morgenen, når han trådte ind i tårnstuens lys iført
nystivede kniplingsmanchetter i edderkopmønster.

Løvrigt snublede han altid over en høj
knast i det slidte dørtrin, fortæller hans gartner
i sine erindringer, men med årene så rutineret,
at det lignede et dansetrin.

(Fra: Uglemærker 2001)

Modet svigter

Under mellemlandingen i Arlanda kører jeg i
rasende fart med taxa ind til Östasiatiska
Museet på Skeppsholmen. Træhammeren ligger parat
i lommen, diamantskæreren ligeså. Min plan er at
skære et hul i montrens glas, med hammeren slå
et par slag på den kærnemælksfarvede koreanske
porcelænsskål, høre dens klang, der sikkert er
som en spættet fugls skrig mellem sivene, og så
forsvinde. Men modet svigter mig, da jeg står i
museet, jeg tør ikke. Hastigt kigger jeg på uret,
der er ingen vej udenom: Med tårer i øjnene kaster
jeg mig ind i taxaen igen, når med nød og næppe
flyveren.

Træhammeren, lang som en lille finger, er fint
forarbejdet, hovedet af pokkenholt, skaffet af
helt lys ask, og for enden af det sidder en knop
af grøn jade.

(Fra Uglemærker 2001)

Til Staffan Söderblom

Brugte hele formiddagen
på jagt efter snit, hug,
runde spor efter huljern
på de fromme trædukker
i Historiska Museets kirkesale.
Værktøjsleg, knastmørke,
gamle solpletters dans
henover træ. Udenfor
regn: Trum Trummerum
på ruden. Træet knastørt,
lugtede varmt igennem
alarmernes spindelvæv.

Barnlig nynnen, adspredt
lykke omgav disse

dukker, superjomfru
Maria, pilgrim Jakob,

Jesus med korset, Anna
Selvtredie, en biskop med

hatten nede på næsen.
Sankt Sigfrid fra Växjö,
ikke at forglemme, de små
hoveder i spanden,

frugter fra Herrens ager.
Sådan gik torsdag

formiddag i Vorherres
legetøjsbutik på

Historiska Museet.
Bagefter, udenfor, en solsort

som prøvede at skjule
sig i sit eget mørke.

Men soløjet røbede den,
selv om det kun var

så stort som et .

(Fra: Kæpheste 2004)